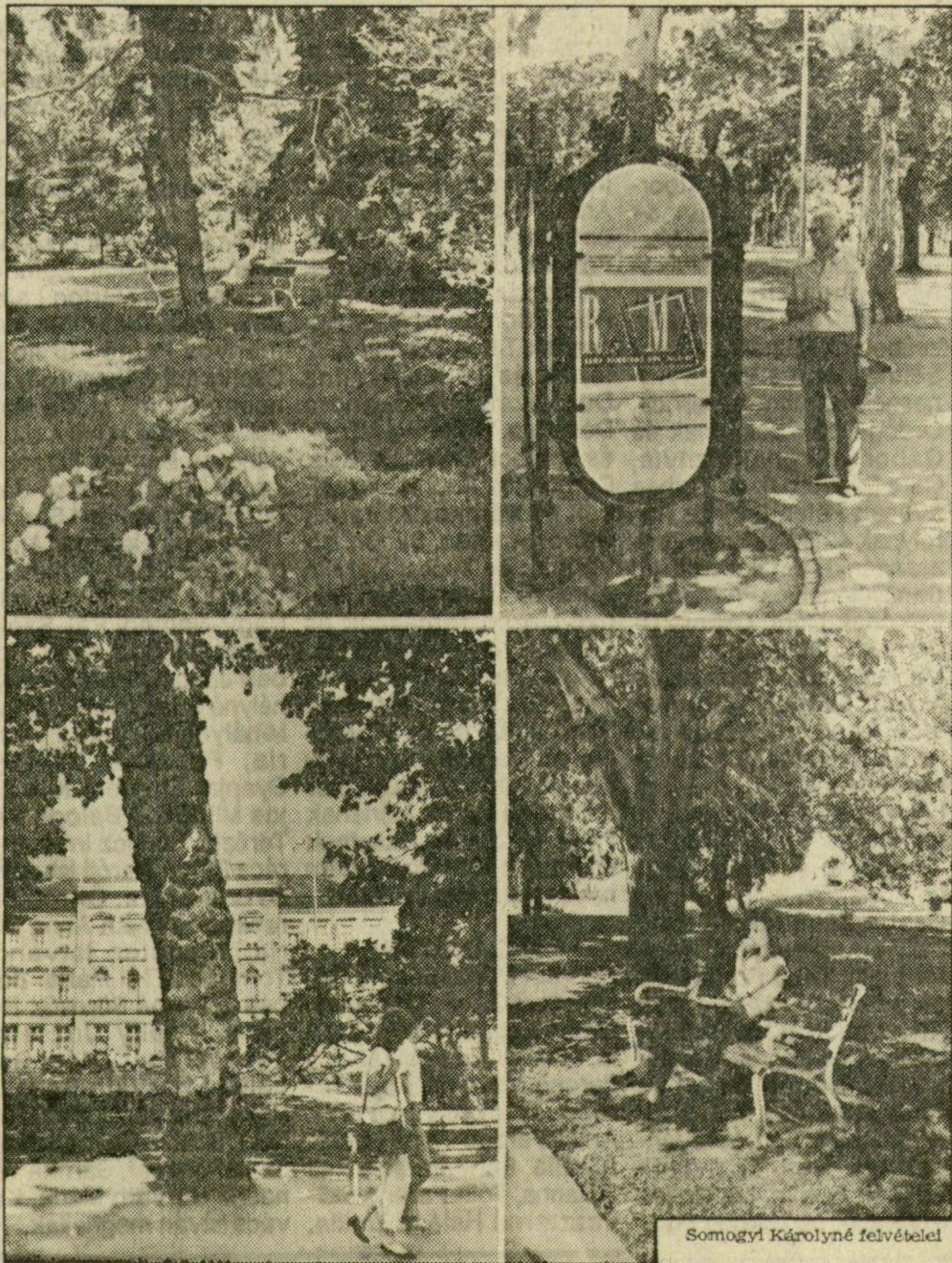

Somogyi Károlyné felvételei

Széchenyi téri nyugalom

Mintha nem is egy pezsgő életű város szívében lennénk. Mintha egy külvárosi, forgalomtól távol eső park nyugalma árassza ezeket a képeket. Pedig ilyen, „lírárt” árasztó arcai is vannak a Széchenyi térnek. Csúpnak ezek az új formájú, a pesti Belvárosban már régóta látható, tetszetős

hirdetőablak villantanak föl valamit a tere is betörő „civilizációs ártalmakból”. Amúgy pedig, a nyári langymelegben elrejtett, idegfésűlő pillanatok. E baloldali göcsörtös fának bizonyára megszokottabb volt ez — békeidőben.

„Ésőszezon”

Többet hozhat, mint amit elvisz

A mindennapi kenyérünkhöz szükséges búza aratását a mindennapi esők igencsak megnehezítik. Sok helyen csak épp belefogtak a nyári munkába, s máris kényszerűsünetet kell tartani. Mire felszáradna, újra itt a következő adag csapadék, amire egybként még mindig nagy szükség van. Mindez abból is látszik, hogy az összeszaladt víztócsák pár óra alatt elszívárognak. Az aratókon kívül csak a nyaralni indulók bosszankodnak, no meg azok akiket a vihar miatt kárért. Egyébként az élet megy a normális kerékvágásban, a mezőgazdaságból élők mindig is kénytelenek voltak előre bekalkulálni a természet szeszélyeit.

A Sándorfalvi Magyar–Lengyel Barátság Tsz-ben 1600 hektár a vágnyaló. A betakarítás biztos meglesz, de nem mindegy, hogy milyen áron, s milyen minőségben. A túlérett kalászból több mag szóródik, s a gombabetegségeknek is kedvez a párás klíma. Ha épp szombat-vasárnapra e-ik a dologidő, azt az embereknek nem illik hétköznapi módon megfizetni. Ráadásul a szemek 20 százalékos feletti nedvességtartalma miatt a szárítást sem lehet megspórolni. Tekintve, hogy a hozam nem kimagasló, a termés zömét a saját takarmánykeverőjükben használ-

ják fel. A felesleg mértéke még nem ismert, így egyelőre nem erőltetik az értékesítést. Ilyen háttérrel van idő kivárni, hogy az értékesítés, az export, vagy a takarmánybúza-ár lesz-e a magasabb. Ebben a logikában a legbizonytalanabb pont az állattenyésztés, főként a baromfitartás nyomorúságos jelene. Egyelőre kell még a takarmány, de ha a költségnövekedés továbbra is meghaladja az elérhető árakat, egyik pillanatra beeshet a ma még csak ingó nagygerenda.

Szegeden, a Tisza–Maros Szög Tsz-ben a harmadát aratták le eddig a búzáknak. Itt is van takarmánykeverő, de a termelők által keveselt 5 ezer 700 forintos tonnánkénti áron is szállítottak a gabonaiparnak étkezési búzákat. Lehet, hogy később többért elmenne, de ehhez nagyobb tároló és türelem kellene. Ugyanis csak kis hányada eladó a termésnek, s a bevétel azonnal kell a hiteltörlesztésekre. A saját takarmányboltjaikban eddig nem esett vissza a kereslet a hétszáz forint körüli terményárak ellenére sem. Egyébként a júliusban leest 42 milliméter csapadék, mint mindenütt, itt is többet használt, mint amennyi kellemetlenséget okozott. A kukorica, a napraforgó, cukorrépa, s min-

den később erő növény biztosító képet mutat.

A homoktenger közepén, Ruzsán egyáltalán nem megszokott, hogy napokig esőszünetet tartanak. A múlt héten, csütörtök délutántól tudtak csak dolgozni, s emiatt egymásra torlódtak a tennivalók. Az ezer hektáron termelt búza jó része itt is a keverőben köt ki. A feleslegre 6 ezer forint körüli áron találtak gazdát a szabadpiacon.

A legtöbben most a barackosban serénykednek. Jó a termés, s vevő is akad rá. A szebbjét a kereskedelmi csatornák „nyelik el” 20-25 forint körüli nagyban áron. Az apróbb és közepes méretűekből naponta tíz tonnányit csomagolnak exportra, melyet a Zöldérten keresztül a HungaroFruct szállít el. A nyári burgonyát is most szedik, s nincs panaszuk az árra, keresletre.

Az időjárás az apróbb kellemetlenségek ellenére eddig nem volt „ellensége” a mezőgazdaságnak. A mindent eldöntő, közgazdasági viszonyok rendezetlensége első-sorban a hős- és gabona-ágazatban okoz gondot. Ez viszont nem a „teremtő” felelőssége. Erről azonban sokkal kevesebb a megbízható információ, mint a lehullott csapadék millimétereiről.

T. Sz. I.

Visszhang

Hangszergyári capriccio

A hangszergyár igazgatójának alábbi írás, melyet betűhíven közlünk, két okból késik ily szokatlanul sokat: 1. Chikán Ágnes írásának megjelenése után viszonylag sokára érkezett szerkesztőségünkbe; 2. Viszonylag sokáig „kiszorították” általunk fontosabbnak ítélt írások.

Az igazgató véleményével sok ponton nem értünk egyet. Mégis közreadjuk, mert bízunk olvasóink ítéletében: ha egymás mellé teszik a két írást, van esély választani: kivel rokonszenveznek inkább?

A mi „olvasatunkban”: valaki, aki kötődik Szegedhez, javasolt egy önmagában életrevalónak tetsző dolgot a hangszergyártással kapcsolatban — megírtuk; ilyen szempontból nekünk tökéletesen mindegy, hogy Nagyváry úr azért ment („tántor-

gott”) egykor Texasba, mert nem vállalta „a lenini utat”, vagy másért; az sem tud különösebben felizgatni bennünket, hogy javaslata milyen izgalmakat keltett az igazgatóban (aki ugyan szeret királyi többséggel beszélni, ám valószínűtlen, hogy „gyárának” valamennyi dolgozója pont úgy gondolkodik, mint ő; mi tagadás, kíváncsiak lettünk, s föltett szándékunk megkérdezni őket; irigykedünk is kissé, hogy van munkahely, ahol ekkora az összetartás: a hangszergyár összes külföldi üzletfele ily szolidáris a szegedi céggel!). Az értelmes párbeszéd híveiként azt tartjuk, indulatos csapkodások helyett higgadt, és az üzleti szempontokra ügyelő tárgyalásokon kellene üzleti, piaci, gazdálkodási kérdéseknek eldölni.

Milyen világhírnevet kínál szülővárosának a Stradivari-kutató texasi professzor?

Mint sok más szegedi olvasó, magam is megdöbbenéssel olvastam a Dél-magyarország c. napilapban 1990. VI. 16-án Chikán Ágnes újságíró úr interjúját, dr. Nagyváry Józseffel.

Első olvasatra a tv népszerű adásába a „Fele sem igaz” műsorába ajánlhatnám.

A Nagyváry Józsefről írott ömlengő nacionáléről nincs mit mondanom, lehet, hogy igaz az életű, melyet a cikkíró oly pátosszal ecsetel.

A cikk szegedi vonatkozásához azonban van hozzáfűzni valóm. Úgy is, mint a Szegedi Hangszergyár igazgatója, és úgy is mint a cikkben érintett.

Az üzem minden dolgozója nevében visszautasítom a leírtakat. Kijelentem, hogy a gyárról írottak merő rágalmak, kimerítik a hitelrontás kritériumát.

Tudja meg a kedves olvasó, hogy egy szegedi újságíró szemrebbenés nélkül lemeri írni egy külföldi befurakodó igaztalan állításait. Nem vesz annyi fáradságot, hogy meggyőződjön, vajon igaz-e, amit neki elmeséltek.

Elfogadta a lekiicsinyló, ledegradáló véleményt, mi több a cikk is bizonyítja, meg is merte jelenteni anélkül, hogy meggyőződött volna, hogy Texasban, a College Stationban, majd a Virág teraszán a szegedi Hangszergyár termékeiről, tehát magyar termékekről valótlant állítanak.

Ma Szegeden nem várható el, hogy lokálpatrióta legyen egy újságíró? Nem várható el, hogy megvédje szűkebb hazája nemzetközileg kivívott becsületét? Igaz, hogy egy újságíró könnyen teheti jelen esetben, hisz ezt a nemzetközi elismerést, melyet helytállással, tisztességgel, következetes, keserves munkával egy gyár 120 fős kollektívája hosszú éveken keresztül elért, egy téveszmében, tájékoztatatlanságon alapuló cikkel hitelét lehet rontani, meg lehet semmisíteni.

A cikk visszhangja országban belül megindította azon kiváló hazai mestereket, igazságügyi hangszer szakértőket emberi felháborodását, akik már jártak a szegedi Hangszergyárban, ismerik szakmai képességeinket.

A cikk lekezelő, leértékelő hangvétele eljutott ország-határainkon túlra, külföldi vevőinkhez, akik mind megdöbbenésüknek adtak hangot, hisz állítják, hogy a szegedi Hangszergyár hang-

szerei az iskolahangszerek kategóriájában a világpiacra keresettek, eladhatók, és nem értik, hogy egy helyi lapban a dilettantizmusnak adhatnak helyt.

Hadd idézzem a cikk egy sorát, melyet az állítólagos világhírű Nagyváry prof., Szeged szülőtte kijelentett, és ez szolgálja szegedi újságban, szegedi gyárról hangzott el. Idézem: „A szegedi Hangszergyárban készült hegedűk a leggyengébbek a világon.” Csodálatos kijelentés egy Szegeden született és Texasba eltántorgott, a lenini utat akkor nem vállaló vegyészről.

Mi több, ez a „köztisztelt” álló professzor, a szegedi hegedűket a leggyengébbnek értékeli —, ha egyáltalán van értékítélete; és ugyanez a professzor ki nyilatkoztatta, hogy megvenné a hangszergyári hegedűket. Ó, mily önzetlenség, ó mily hazafiúi megnyilatkozás!

Kérem, higgye el, kedves olvasó, Nagyváry professzor valóban járt a szegedi gyárban, valóban szándékozott rendelni, de csak 2 db hegedűt, hangsúlyozom: kettőt. Kijelentésem valóságát kontrollálni lehet, számot tudok adni mindenkor, hisz én valóban szegedi voltam és vagyok, 30 éve dolgozom a gyárban, és minden erőm, tudásom, energiám a gyár jó hírnevének megtartására fordítom, és nem teszek úgy, mint egyes hazájukat elhagyók, — kik dicsőséget élveznek a saját hasábjain még akkor is, ha ezek a hangok erősen dissonánsak.

Való igaz, hogy Nagyváry József 240 dollárt ajánlott 1988-ban egy hegedűért — miután kettőt rendelt volna, nem nehéz kiszámolni, hogy ez 480 dollár, mely az akkori hivatalos árfolyamot tekintve cca. 25 000 Ft. Ez igen! Ez világraszóló üzlet! Mi felelőtlenül ezt a ragyogó üzletet nem értékeltük.

Voltak az országban olyanok, akik bedőltek az ajánlatnak, neves, nemzetközileg elismert, jegyzett mesterek. Egy-két hangszer elkészítésére vállaltak kötelezettséget Nagyváry úr felé, majd úgy nyilatkoztak, hogy soha többé, hiszen ezen egy-két hangszer árát sokszorai sürgetésre fél év múltán küldte meg a készítőknél.

Mi köszönjük, de ilyen bizonyítatlan üzletből nem kérünk, nekünk 120 ember munkalehetőségét és kenyerét kell folyamatosan biztosítani.

Döntse el továbbá a kedves olvasó, ha a Szegedi Hangszergyár hangszerei Nagyváry prof. szerint a leggyengébbek a világon, akkor hogy lehet az, hogy a Szegedi Hangszergyár termelésének 95 százaléka több mint 1000 értékesítésre. Hogy lehet az, hogy vásárlóink közül nagyszámú felsorolásban első az USA, majd NSZK, Franciaország, Norvégia, Spanyolország, Olaszország, Anglia, Ausztria, Portugália, Ausztrália stb. — és ezen országokat hosszú évek óta tisztelhetjük vevőink között.

Lehet, hogy ezen országokban senki sem ért a hangszerekhez? Lehet —, de lehet, hogy örülhetnek, hogy nincs egy nagy tudású Nagyváry professzorjuk.

Az interjúban úgy hangzik, mint a mesében: a tékozló fiú ime visszatér és szándéka megvenni a szegedi gyárat. Állítása szerint már csak azért is, hogy megmentsse az 50 munkást, akik szerinte nagy értéket képviselnek. Mi is így gondoljuk, hogy nagy érték az 50 munkás — sőt, a többi 70 is, mivel a gyár létszáma 120 fő, s mi minden dolgozóra számítunk, nincs szükségünk ilyen mentőangyalra.

Azt írja a cikkíró, hogy a professzor úr komolyan gondolkodik a gyár megvételén, de elmondása szerint tisztázatlanok a tulajdonviszonyok, és így nincs kivel tárgyalni.

Eddig a mesemondó! A valóság az, hogy Nagyváry prof. felkereste Budapestén a Konsumex Külskereskedelmi Vállalatot (érdekes, a cikk előtt már tudta, ki a gyár tulajdonosa) és ott nem a gyár megvételére volt a fő téma, hanem a fatelítési eljárás technológiáját kívánta eladni sok millió forintért. Ugyanakkor ezen eljárással készülő, és magasabb árfekvésű hangszerek értékesítését, illetve piaci garanciáját, eladhatóságát nem vállalta.

Régi, de igaz magyar közmondás kívánczik reflektálásom végére: „Nem a ruha teszi az embert.” Lehet, hogy a feltételezett gyárvásárló szegényes, kopott táskájában hozta a dollármilliókat? Lehet, pedig én akkor meg akartam ajándékozni egy Konsumex-reklámszatyorral, diákkori táskája helyett.

Bárdos Károly
igazgató